

opusdei.org

"Uzor za žene"

Virginia Monagle, supernumerarija Opusa Dei, nedavno je umrla od raka dojke. Sama nije mogla imati djece, ali je nakon završetka svojeg obrazovanja pomogla osnovati četiri škole te je ohrabрила druge da imaju velike obitelji. Članak je objavljen u "The Australian"

27.02.2013.

Slanje božićnih čestitki je tradicija koja blijedi. Ove godine od čestitki koje smo primili najviše me ganula

ona od drage mi prijateljice koja je umirala. Primila sam čestitku od Virginije, napisanu na Badnjak nejasnim i slabašnim rukopisom, a 29. prosinca je umrla.

Samo osoba kao što je Virginia Ann Monagle (rođena Corry) sjetila bi se poslati čestitku svojoj prijateljici dok se približava posljednjim danima svog života. Virginiji se razvio sekundarni rak prošle godine, nakon raka dojke. Vidjela sam je u svibnju, izgledala je potpuno glamurozno, u zapanjujućoj crnoj haljini sa svojom novom kratkom srebrnom frizurou.

No znala je da su joj šanse slabe. Njezin rak dojke nije otkriven dovoljno rano, a stopa smrtnosti od raka dojke je u opadanju samo zbog rane dijagnoze. Iako je istraživanje dramatično poboljšalo stopu preživljavanja, nije smanjilo pojavu bolesti. Čak i nakon liječenja vjerojatnost da se rak vrati je vrlo

visoka. Virginia je moja druga prijateljica koja je umrla zbog raka dojke, unatoč tomu što se u dijagnosticiranje i liječenje te bolesti slijeva više novca nego u liječenje bilo koje druge.

Ali ova kolumna nije o Virginijinom raku sa svim uobičajenim emocionalnim temama omotanima ružičastim vrpčama. Nju nije odredila ta bolest. Virginijina smrt je bila junačka i sveta – njen pogreb je vodio kardinal Pell u prepunoj katedrali Svete Marije. Ali Virginijin život je bio puno više od toga. Bila je utjelovljenje moderne ženstvenosti, a ujedno i uspješna poslovna žena. Nazivala je samu sebe dobrom feministicom (iako sam osporavala postojanje te vrste), a to je i bila. Za razliku od mnogih novih karijeristica, opremljenih skupim torbicama, Virginia je bila utjelovljenje uglađenosti i vrlina, žena kakvu je teško naći.

Bila je pedagog sa sjajnom vizijom. Ona i njezin suprug Frank bili su dio skupine koja je osnovala nekoliko škola u Sydneyju, ponajprije Tangara i Radfield na sjeverozapadu, a nedavno i nekoliko drugih škola u zapadnom predgrađu. Školu su postavili kao dio zaklade Pared koja ima konzervativnu, ali vizionarsku ideju obrazovanja, temeljenu na tome da su roditelji prvi nastavnici djece, oslonjenu na filozofiju usklađivanja ciljeva roditelja i ciljeva škole. Škola podučava dobre tradicionalne predmete i katoličku vjeru. Oni su dio djelatnosti Opusa Dei, ali nisu isključivo katolici - oko trećine djece su nekatolici, a neki nisu ni kršćani.

To je dobra ideja jer se čini da je država preuzela toliko udjela u našim životima da bi dječje obrazovanje trebalo biti prva i najvažnija obveza i poziv roditeljstva. Čudno: Virginijin poziv

kao odgajateljice proizašao je iz njene nemogućnosti da bude roditelj.

Prvi put sam srela Virginiju i njezinu sestru Suzanne kad su bile dio stare garde Sveučilišta Sydney Democratic club, a ja sam bila studentica na UNSW. Svi su primjećivali sestre Corry jer su bile jako lijepe, a Virginia, sa svojom tamnom kosom i očima, bila je vrlo ponosna na svoje djelomično aboridžinsko podrijetlo. Skupina u Sydneyju – u kojoj su bili mladi Tony Abbot i Greg Sheridan – bila je mnogo više angažirana u studentskoj politici nego ja ili moje kolegice na UNSW koje su se uključile iz očiglednog razloga: upoznavanja s dečkima. Doista, skupina sa Sveučilišta iz Sydneya morala je biti ozbiljna jer je studentska politika tamo bila prilično brutalna, a ljevica je davala sve od sebe da razori normalan tijek akademskog života.

U to vrijeme Virginia je upoznala svog supruga Franka. Oboje su tada bili uključeni u borbu za svoje ideje i zajedno su se protivili utjecaju marksizma unutar studenskih pokreta na sveučilištu. Bili su ozbiljni u vezi sa svim u svojim životima, pozivima i vjerom. Virginia je stekla bakalaureat iz umjetnosti na Sveučilištu u Sydneyju i bila je pozvana da magistrira engleski ili povijest, ali izabrala je diplomski studij iz pedagogije, što pokazuje da nije bila karijerist.

A ni ona ni Frank nisu bili zainteresirani samo za politiku. Zajedno su postali dio Opusa Dei i kao supernumerariji posvetili svoje živote onome za što ih je Bog pozvao. Kao i većina mladih bračnih parova pretpostavili su da će biti roditeljstvo.

Ali Virginia nikada nije imala djece. Kao i za sve druge žene u sličnoj

situaciji, nemogućnost da začne dijete bila je za nju ogromna žalost koja je bacala sjenu na njezin život. Pisala je vrlo dirljivo i hrabro o svojoj neplodnosti u „The Australian“. Ispričala je i o dječjoj odjeći koju je čuvala od prve godine braka – od svoje 22 godine – i kako joj je nada blijedjela iz mjeseca u mjesec, dok je bezuspješno čekala i molila.

Ali tada se onda Virginijin život preokrenuo, a kasnije mi je rekla da joj je sve jasnije sada.

Godine 1977, dok su bili na medenom mjesecu, Frank i Virginia su posjetili školu koju su utemeljili roditelja pod nadahnućem Svetog Josemarije Escriva. Nešto više od godinu dana kasnije proveli su 12 mjeseci u Španjolskoj i Irskoj učeći što su više mogli o tim školama i važnosti toga da roditelji budu na prvom mjestu u obrazovanju. Uspostavljanje četiriju škola i tečajeva za roditelje postalo je

Virginijino životno djelo, a svu je tu djecu smatrala za svoju vlastitu.

Virginia je bila u odboru Pared škole otkad je zaklada počela sa sastancima 1979. Također je bila i nadarena spisateljica te je objavila mnoge iskrene i interesantne članke, posebno u The Australian, a napisala je i glavno poglavlje u knjizi pod nazivom „Žene pune nade“. Njezina tema je bila duhovno majčinstvo žene bez djece. Govorila je o obitelji na konferencijama u Australiji, Rimu, Singapuru i UN-u. Što je najznačajnije, kroz razgovore i javne govore nadahnula je mnoge majke da pokušaju imati još djece. Jednom mi je kroz smijeh rekla, Nakon što sam joj se jednom potužila da sam opet trudna, ona mi je kroz smijeh rekla da je ona odgovorna za mnogo više djece nego što bi ih mogla sama roditi. Godine 2012. Postala je doživotna članica u podružnici

Australskog vijeća roditelja za Novi Južni Wales.

Obrazovanje djevojčica je često ograničeno zbog uzora koji im se nude: u svijetu gdje je mana vrlina, djevojke su zatrpane medijski proizvedenim junakinjama te ono glasno, napasno i površno često dobije bitku. Svojom blagošću, milošću i vrlinom moja prijateljica Virginia Anne Monagle je tip žene koju bi trebali dati kao uzor svim djevojkama.

Angela Shanahan, *The Australian*, 5. siječnja 2013.

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hr-hr/article/uzor-za-zene/> (12.04.2026.)